

YİNE

Uğur Demircan

■ Alarm çalıyor. Biraz daha uyusam geç kalır mıyım işe? Ne vardı o kadar geç yatacak? Göz kapaklarım bile açılmak istemiyor sanki. Bak, hâlâ çalıyor. Tamam, tamam, kalkıyorum. Nerede bu? Hah, susturdum. Saati bilerek biraz uzağa koyan benim, şikâyet etmeye hakkım yok. Amma da yorgun kalktım bu sabah yahu! Of! Belim kopuyor, nereden çıktı bu ağrı? Biraz oturayım yatağın kenarında bari.

Bu ne be?!..

Rüyadan mı kurtulamadım yoksa algılarım mı açılmadı henüz? Bu ayaklar, bacaklar benim mi? Bir gariplik var bunlarda. Ya ellerim... Bunlar da ne böyle? Ellerimin derisi mi kurudu sabaha kadar? Üstelik çil çil lekelenmiş ikisi de! Allah Allaah! Kalkıp yüzümü filan yıkamalı en iyisi.

Uyurken dayak yemiş gibiyim. Her yerim sızı içinde. Yürüyemiyorum neredeyse. Of! Yavaş yavaş gideyim. Hastayım galiba. Şefi arayıp izin alayım, doktora gideyim bari.

Soğuk su iyi gelir şimd... Ne! Ben miyim bu aynadaki? Aman ya Rabb'i bu ne hâl? Bu kim?

Evet, bu benim ama yüzüm... Derim sarkmış resmen! Göz altlarım torba torba olmuş. Allah'ım, yaşlandım mı ben bir gecede?

Evet, işte. Saçlarım dökülmüş, kalanı da ağarmış! Zayıflamışım üstelik. Şuna bak, kemikler sayılacak neredeyse. Buruş buruş her yerim! Ya kaslarım nereye gitti? Daha dün, salonda yine o kadar çalışmıştık oysa. Yok, yok. Rüya olmalı bu. Başka bir açıklaması

olamaz. Soğuk su bile bir şeyi değiştirmede. Kendime gelemedim hâlâ. Gidip biraz oturayım içeride.

Acıkmışım. Rüyada olsam böyle aç hisseder miydim? Bu koltuğa oturmak bu kadar zahmetli miydi yahu? Her yerim ağrıyor. Nefes nefese kaldım oturuncaya kadar. Şefi aramalı öncelikle. Garip şey, telefonum böyle değildi sanki benim ama bak işte, numaraların hepsi duruyor! Neredeydi bu adam? Seç. Ara. Hah, çalıyor.

— Alo, günaydın efemim.

— Evet?

“Evet”miş. Saygısız herif. Rahatsız oldu tabii sabah sabah. Daha iki saat yatacak, sonra da “şantiyeyi dolaştım” diyerek gelecektin büroya değil mi?

— Doktora gitmem lazım da bugün. Çok hastayım. Kıpırdayacak hâlim yok. İzninizle...

— ...

Neyi düşünüyor bu kadar?

— Dalga mı geçiyorsunuz sabah sabah!

— Yok şefim hiç olur mu? Perişan hâldeyim. Doktordan rapor da getireceğim zaten.

— İyi, tamam, izin verdim. Bir hafta gelme!

— Sahi mi? Çok teşekkür ed...

Kapatıverdi işte, saygısız ne olacak. Ben de senin gibi patronun hemşehrisi olsaydım bilirdim sana yapacağımı!

Neyse. Ben derdime yanayım asıl. Ne yapmalıyım ben şimdi? Hah, doktora gidecektim. Giyinip çıkmalı. Sahi, apartmanda beni böyle gören olursa ne der? Bana bile benzemiyorum resmen. Aman Allah'ım, böyle hiçbir yere gidemem. Zaten doktorun ne faydası olabilir bana? Gerçekten yahu, ne oldu bana?

Bir hafta mı dedi şef? Asıl o benimle dalga geçti galiba. Uyku sersemi rahatsız ettik tabii beyefendiyi! Bugün neydi günlerden? Dün akşam güreş salonunda antrenmandaydım. Önceki gün büroda... Hakikaten, neydi bugün?

Of be. Her oturup kalkışta böyle ağırlı mı olacak bu? Pencereden bakayım diye düşündüm ya yarı yola gelmeden pişman oldum. Yürümek ne büyük nimetmiş meğer. İnsan bazı şeylerin değerini kaybedene kadar anlamıyor.

İşte yine sabah trafiği var caddede. Koşuşturan insanlar. Her şey dünle aynı görünüyor. Ne değişti o zaman? Ne oldu da bana... Bir dakika! Şu bina

ne zaman yapılmış oraya? Dün orada boş arsa olduğuna yemin edebilirim! Çocuklar oynuyordu orada hep. Yoksa yanlış mı hatırlıyorum? Neler oluyor?

Telefonu nereye koydum. Hah, koltukta unutmuşum. Doğru ya, daha şimdi oraya bırakmıştım. Nasıl da unuttuverdim! Mahir'i arayayım. İşi yoksa gelsin hatta. Tek başıma bu işin içinden çıkamayacağım.

“Aradığınız numara artık kullanılmamaktadır.” ne demek yahu? Dün salonda beraberdik, değiştireceğini söylemedi bana! Korkmaya başladım. Bir dakika, telefondaki tarih mi bozulmuş? İki bin on dokuz ne yahu?

Şaka mı bu? Ulan Mahir, dün minderin kenarındaydı telefonum. Kurcalayıp şaka mı hazırladın. Yok yahu. Hadi telefonuma şaka yaptı diyelim, beni de mi o değiştirdi? Bana ne oldu asıl? Aklıma hiçbir şey gelmiyor ya Rabb'im!

Yoksa?.. Yoksa ben bu kadar sene uyudum mu? Çok saçma ama başka bir şey gelmiyor aklıma.

Bugün ayın kaçı, daha doğrusu hangi yıldayız, bunu daha sağlam bir kaynaktan öğrenmem lazım. Televizyon bozulmuş olmasaydı ondan öğrenirdim. Gazete de yok ki. Bakkala kadar gidebilir miyim acaba? Of. Yol da gözümde öyle büyüdü ki şimdi. Hem bu görüntümlerle orada...

Bu neymiş? Benim mi bu sehpanın üstündeki kitap? Hayret yahu, bunu okuduğumu hatırlamıyorum. Adı neymiş... gözlerim seçemiyor ki. Koca bir böcek çizmişler kapağına; o belli sadece. Yazıları bile okuyamıyorum artık!

Yine yatağa girip uyusam mı acaba? Bu yaşadıklarım rüyaysa böylece uyanırım belki. Bu kadar gerçekçi bir rüya da hiç görmemiştim daha önce. Biraz yatayım evet. Belki... of... belki biraz uyursam... of belim... Yatağa gitmek bile meşakkatli bir iş oldu yahu. Hah. Tamam, hiçbir şey düşünmeden biraz uyuyayım artık. Hiçbir şey düşünmede...

Ne çabuk uyumuşum yahu. Sızmışım resmen. Bakayım: İşte yine aynı, kupkuru yaşlı elleri! Aman ya Rabb'i, rüya değil miydi bu?

Peki, nasıl oldu bu? Soğukkanlıca düşünmeli şimdi. Okumuş etmiş adamız sonuçta. Tek mantıklı açıklaması yıllarca uyumuş olmak. En son yani yatmadan önce değişik bir şeyler yiyip içtim mi? Bu kadar uyku etkisi yapacak... Yoo! Su dışında bir şey içmedim hatta.

Korktum yahu. Telefon da en dalgın anımda çalıverdi. Kim bu numara?

— Alo?

— İyi günler. ... Bankası'ndan arıyorum. ... ile mi görüşüyorum?

— Evet.

— ... Bey size özel kredi paketi hazırladık, dilerseniz sizi çok kısa onunla ilgili bilgilendirmek...

— Bir dakika. Önce bana bugünün tarihini söyler misiniz?

— Efendim, anlayamadım?

— Tarih hanımefendi, tarih. Gün, ay, yıl olarak söyler misiniz?

— Efendim bugün on üç haziran perşembe.

— Yıl kaç, yıl?

— Yıl? Eee... İki bin on dokuz!

Yüzüne kapattım ama o da kusura bakmasın artık. İşte kesinleşti: Ben yıllardır uyuyorum! Bir çeşit bitkisel hayata girmişim demek ki.

Kimi arasam? Annemi, babamı... Telefonun öbür ucunda bulabilir miyim artık onları? Ya bulamazsam? Mahir'in telefonu kullanılmıyor. Şef diye aradığım bile bizim şef olmayabilir. Sesi bir tuhaftı zaten. Kimim var benim şimdi? Kimi arayıp çağırabilirim, kimden yardım isteyebilirim? Hiç yakınım kalmadı mı yoksa?

Neler oldu acaba ben uyurken çevremde? Gelip giden olmadı mı hiç evime? Kimse aramadı mı? Bir insan bunca yıl uyur da kimse sormaz mı yahu! Hiç kimsenin umurunda değil miyim gerçekten?

Eğer gerçekten bunca sene uyumuşsam... Aman ya Rabb'i! Ne çok zaman kaybetmişim ben! Neler yapacaktım oysa. Planlarım vardı benim. Bu haksızlık ama. Yapmak istediklerini yapamayınca insan, ne anlamı var ki dünyanın? Hele de bu kadar vakit boşa geçmişken... Bu çok kötü bir şey. Beten bir duygu. Derin bir uykuda geçmiş, heder olmuş yıllar demek bu. Boşa yaşanmış bir ömür demek.

Anladım ya Rabb'i, anladım. Diyorsun ki ömür dediğin, bu kadar kısa işte. Umut etmek güzel ama çalışmadan olmaz ve ömrünü uyuyarak geçirirsen sonunda böyle ellerin kupkuru kalırsın. Anladım. Uzun süreli ama kesin bir ders oldu, anladım. Peki, şimdi ne olacak?

Kapı mı açılıyor? Anahtar sesi geldi. Hah, sonunda biri geliyor evime demek ki ama... Yalnız yaşıyorum ben, kim ki bu? Girdi içeri işte. Portmantonun kapağı açıldı, kapandı. Her kimse, odaya girmek üzere...

— Uyandın demek.

— ...?

— Cevap vermiyorsun?.. Babaa! Yine mi içmedin ilaçlarını?!